

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **Ing. B. P.**, zast. JUDr. Jindřichem Finkem, advokátem, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 754/13, 602 00, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 28.5.2009, č.j. 7542/09-1100-706807, ze dne 28.5.2009, č.j. 7543/09-1100-706807, ze dne 28.5.2009, č.j. 7544/09-1100-706807 a ze dne 28.5.2009, č.j. 7545/09-1100-706807, **se zrušují** pro nezákonnost a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na účet jeho zástupce, JUDr. Jindřicha Finka, advokáta, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 754/13, 602 00, na náhradu nákladů řízení částku ve výši 10.640,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7542/09-1100-706807, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno I (dále též „správní orgán prvního stupně“, či „správce daně“) ze dne 9. 1. 2009, č.j. 5851/09/288513709174 -

platebnímu výměru na daňové penále za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období roku 2003 v celkové výši 1.466.236,- Kč.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7543/09-1100-706807, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 1. 2009, č.j. 5852/09/288513709174 - platebnímu výměru na daňové penále za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období roku 2004 v celkové výši 2.167.734,- Kč.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7544/09-1100-706807, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 1. 2009, č.j. 5853/09/288513709174 - platebnímu výměru na daňové penále za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období roku 2005 v celkové výši 995,- Kč.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7545/09-1100-706807, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 1. 2009, č.j. 5854/09/288513709174 - platebnímu výměru na daňové penále za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období roku 2006 v celkové výši 1.988,- Kč.

Proti označeným rozhodnutím podal žalobce včasnou žalobu, ve které obecně uváděl, že byl zkrácen na svých právech, když rozhodnutí byla vydána v rozporu se skutkovým stavem i právními předpisy a jsou nepřezkoumatelná. Posouzení věci je formalistické, přičemž údaje uváděné žalovaným jsou nesprávné a neověřitelné. Konkrétně doplnil, že v odvoláních proti platebním výměrům poukazoval na to, že platební výměry jsou správním rozhodnutím, jímž mu správce daně jako orgán státu ukládá platební povinnost. Správce daně tak zasahuje do ústavním pořádkem zakotveného práva vlastnit majetek, což lze činit výlučně na základě zákona a při dodržení zásady zachování práv a právem chráněných zájmů, což však správní orgány nerespektovaly. Každé takové rozhodnutí správních orgánů musí obsahovat veškeré obligatorní náležitosti správního rozhodnutí, tj. především, výrok, odůvodnění, poučení o oprávněm prostředku, musí být datováno a podepsáno oprávněnou osobou. Výrok přitom musí být formulován tak, aby v něm uložená povinnost byla jasná nejen úředníkovi, ale bez nutnosti dalšího dodatečného vysvětlování především adresátovi, jakož i každé další osobě, která s rozhodnutím přijde do kontaktu. Výroky rozhodnutí žalovaného, jakož i správce daně, však označené podmínky (konkrétně požadavek na jasnost, určitost a srozumitelnost) nesplňují. Výroky rozhodnutí u platebních výměrů toliko uvádějí, že správce daně „sděluje předpis penále za prodlení úhrady Vašich daňových povinností: Daň z příjmů fyzických osob podávajících přiznání za zdaňovací období“, k čemu je doplněno pouze zdaňovací období a celková částka. Pokud snad správce daně měl uvedenou výrokovou větou na mysli daňové penále, rozhodně to v rámci svého rozhodnutí nevyjádřil. Ostatně z výroku rozhodnutí neplyne, v jaké výši byla vlastně daň vyměřena (zaplácena) a kdy, v jaké výši a kdy zaplácena být měla, resp. na základě jakého pravomocného a vykonatelného rozhodnutí (označení v platebním výměru zcela absentuje). Je rovněž zcela nerozhodné označení (název) vlastního rozhodnutí (které ostatně s ohledem na jeho obsah může být i písařskou chybou, zapříčiněnou i možným užitím nesprávného formuláře, když vlastní text každého z platebních výměrů je natolik evidentním produktem výpočetní techniky, že nelze vyloučit ani skutečnost, že k jeho vydání došlo i nedopatřením v důsledku přehlédnutí odpovědného úředníka). Tyto skutečnosti žalobcem namítané v odvolání však žalovaný ve svých rozhodnutích zcela ignoruje a o žádný vlastní výklad se nepokouší. Povinností

žalovaného přitom bylo zkoumat nejenom skutkové okolnosti, jichž se v odůvodnění svého rozhodnutí alibisticky dovolává (zda výpočet odpovídá stanovenému algoritmu), ale především, zda platební výměry mohou při porovnání se zákonnými věcnými a formálními požadavky na správní rozhodnutí vůbec obstát. O tom, že žalobcem namítané vady rozhodnutí správce daně jsou evidentní svědčí skutečnost, že ani žalovaný z napadených rozhodnutí správce daně skutečný obsah uložené povinnosti a důvody k jejímu uložení nepoznal. Pokud by tomu bylo jinak, žalovaný by to ve svých rozhodnutích uvedl přímou citací uložené povinnosti, ten však byl nucen obsah a strukturu uložené povinnosti „vyzkoumat“ z předloženého spisového materiálu správce daně. Žalobce proto shrnul, že platební výměry jsou natolik neurčité, nejasné a nepřezkoumatelné, že obsah a strukturu uložené povinnosti z nich seznat nelze. Tento nedostatek v žádném případě nemůže zhojit skutečnost, že na podporu rozhodnutí správce daně žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí popis, který zcela absentuje v rozhodnutí správce daně, a to nejenom v jeho výrokové části, ale rovněž v jeho odůvodnění. Žalobce dále poukázal na to, že pro jakýkoliv úkon v písemné formě platí, že obsahem úkonu jako projevu vůle je toliko text nacházející se před podpisem jednající osoby. Je nepřípustné, aby se textová pasáž (nadto naprosto nesrozumitelná), kterou snad rozhodující orgán považuje za odůvodnění svého rozhodnutí, nacházela bez jakékoliv verifikace vlastního obsahu za podpisem osoby oprávněné k vydání rozhodnutí. Ostatně ani přílohy platebních výměrů nejsou jasné a srozumitelné. Jejich uspořádání je natolik chaotické, že bez složitého zkoumání vlastního spisu, ke kterému se byl nucen uchýlit žalovaný, z nich nelze nic seznat. Z příloh nelze rovněž seznat, o jaký druh penalizovaného předpisu se vlastně jedná. Zda jde o daň samotnou, dodatečně vyměřenou daň, daňový nedoplatek, daňovou zálohu či nedoplatek daňové zálohy. Pokud pak žalovaný argumentuje tím, že povinnost platit daňové penále vyplývá ze zákona, konstatuje žalobce, že to neznamená, že platební výměr na penále jakožto plnohodnotné správní rozhodnutí může být odbyto způsobem, jakým to učinil správce daně. Žalobce dále uvedl, že žalovaný např. v odůvodnění svého rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru za zdaňovací období roku 2003 uvedl, že „za zdaňovací období roku 2003 ... konkludentně vyměřil daň z příjmů fyzických osob ve výši 428.084,- Kč“, o níž uvádí, že byla žalobcem zaplacená, načež žalovaný uvádí, že „Dále bylo zjištěno, že vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 ve výši 1.416.416.-- Kč“ a tedy text hovoří o uvedené částce jako o výši celé daňové povinnosti za uvedené období. Z výše uvedeného textu pak ovšem vyplývá, že i podle žalovaného by měl žalobce v takovém případě dlužit toliko rozdíl ve výši 988.336,- Kč, když částku 428.084,- Kč již zaplatil a penále by tudíž měly správní orgány počítat z onoho rozdílu a nikoliv z celé částky. Žalobce poukázal na to, že není jeho povinností zjišťovat ze spisu, co po něm správní orgán vlastně chce. Závěrem žaloby žalobce poukázal i na skutečnost, že příslušenství daně (a tedy i penále) sleduje osud daně, což zdůraznil i v doplnění žaloby ze dne 1. 7. 2010, kde dále uvedl, že z důvodu, že Krajský soud v Brně rozsudkem sp. zn. 29 Ca 228/2008 zrušil rozhodnutí žalovaného o daňové povinnosti žalobce, postrádají procesní oporu i předmětná rozhodnutí napadená touto žalobou. S odkazem na výše uvedené žalobce navrhl zrušení předmětných rozhodnutí.

Ze soudního spisu dále vyplývá, že žalovaný podal na výzvu soudu k žalobě písemné vyjádření, ve kterém primárně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí. Doplnil, že z textu každého rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se jedná o sdělení předpisu penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období příslušného roku. Tato skutečnost je v rozhodnutí zdůrazněna hned na několika místech, a to nejen přímo v názvu předmětného rozhodnutí, ale i dále v textu, včetně odkazu na příslušný paragraf zákona o správě daní a poplatků (§ 63). Námitka žalobce, že by se mohlo jednat pouze o písařskou chybu či použití nesprávného formuláře zde tudíž není v žádném případě na místě. V opačném případě by

podobná námitka mohla být vznesena kdykoli proti jakémukoli rozhodnutí, třebaže by toto mělo všechny zákonem předepsané náležitosti, jako je tomu v daném případě. Rovněž tvrzení, že ani žalovaný sám nebyl schopen obsah ukládané povinnosti z rozhodnutí rozpoznat, které žalobce opírá o text odůvodnění rozhodnutí, ve kterém žalovaný pouze používá odborné nebo v praxi ustálené termíny, pouze svědčí o žalobcově úporné snaze najít v rozhodnutí jakékoli nedostatky. Žalovaný ve svém rozhodnutí naopak uvedl, že výrok rozhodnutí je jednoznačný, přičemž na další straně je přehledně uveden i výpočet penále. Možnost uvést výpočet penále na další straně rozhodnutí pak žalovaný opřel o stávající judikaturu, kterou nyní konkretizuje např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 101/2004-51 nebo 3 Afs 14/2004-53. K charakteru platebního výměru na daňové penále se žalovaný dostatečně vyjádřil v odůvodnění napadených rozhodnutí. Nedůvodná je i námitka, kterou žalobce poukazuje na nejasnost samotné výše a obsahu daňové povinnosti, když zcela zřejmě úmyslně nepřesně cituje pasáže z odůvodnění jednoho z napadených rozhodnutí a dovozuje, že by měl žalobce dlužit toliko rozdíl ve výši 988.336,- Kč a tudíž i penále by mělo být počítáno z onoho rozdílu a nikoli z celé částky. K tomuto však žalovaný podotýká, že žalobce v citaci vypustil podstatnou část textu, a to, že k vyměření částky 1.416.416,- Kč došlo po provedené daňové kontrole dodatečným platebním výměrem. Znění ustanovení odst. § 46 ZSDP pak zcela jasně stanoví, že dodatečným platebním výměrem vyměří správce daně dodatečně daň ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou a takto dodatečně stanovenou daň současně předepíše. Tímto způsobem správce daně postupuje zjistí-li po vyměření, že tato stanovená daňová povinnost je nesprávně nižší, oproti zákonné daňové povinnosti, jak tomu bylo i v daném případě. Dle názoru žalovaného je z napadených rozhodnutí zcela zřejmé, jaká povinnost, za jaké zdaňovací období a v jaké výši byla žalobci správcem daně sdělena, přičemž z příloh jednotlivých rozhodnutí je vždy patrný i způsob jejího výpočtu. Je na daňovém subjektu, aby měl přehled o svých daňových povinnostech, tyto včas a řádně plnil a v případě jejich porušení respektoval sankci, kterou zákon za takové porušení stanoví. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud nařídil na den 29. 3. 2011 jednání, při kterém zástupce žalobce nad rámec skutečností obsažených již v žalobě zejména uvedl, že by zdejší soud měl s ohledem na svůj rozsudek č.j. 29 Ca 228/2008-147 ze dne 21. 6. 2010 zrušit i rozhodnutí, jímž bylo vyměřeno daňové penále za roky 2005 a 2006. Ty jsou totiž provázány s roky 2003 a 2004. Stran roků 2005 a 2006 nebyl vydán žádný výměr; žádné rozhodnutí, kterým by byla stanovena daňová povinnost za rok 2005 a 2006 žalobce neobdržel. Zástupkyně žalovaného k tomu při jednání uvedla, že předmětná daňová povinnost za roky 2005 a 2006 byla vyměřena konkludentně na základě daňových povinností vzniklých před rokem 2005. Nedošlo k žádnému vydání platebního výměru. Zástupkyně žalovaného dále doplnila, že co se týče zmiňovaného rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2010, tento zrušil pouze rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Brně, tzn. rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům za daň z příjmů fyzických osob za zmiňovaná zdaňovací období a nikoliv samotné dodatečné platební výměry, které správce daně vydal po daňové kontrole a právě na jejichž základě byla potom vydána rozhodnutí na daňové penále. Zrušením těchto rozhodnutí se tedy věc stala opět předmětem řízení před žalovaným, tedy před odvolacím orgánem, což dle názoru žalovaného nemá bez dalšího za následek nezákonnost touto žalobou napadených rozhodnutí. Navrhla zamítnutí žaloby.

Před tím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (ve smyslu ustanovení § 68 a § 70 s. ř. s.).

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jejich vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 odst. 2 s. ř. s.).

Žaloba je důvodná.

Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí žalovaného, kterými bylo zamítnuto odvolání žalobce směřující proti platebním výměrům na daňové penále za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003, 2004, 2005 a 2006.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7542/09-1100-706807, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu Brno I (dále též „správní orgán prvního stupně“, či „správce daně“) ze dne 9. 1. 2009, č.j. 5851/09/288513709174 - platebnímu výměru na daňové penále za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období roku 2003 v celkové výši 1.466.236,- Kč. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7543/09-1100-706807, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 1. 2009, č.j. 5852/09/288513709174 - platebnímu výměru na daňové penále za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období roku 2004 v celkové výši 2.167.734,- Kč. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7544/09-1100-706807, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 1. 2009, č.j. 5853/09/288513709174 - platebnímu výměru na daňové penále za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období roku 2005 v celkové výši 995,- Kč. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7545/09-1100-706807, bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 1. 2009, č.j. 5854/09/288513709174 - platebnímu výměru na daňové penále za prodlení úhrady daně z příjmů fyzických osob podávajících daňové přiznání za zdaňovací období roku 2006 v celkové výši 1.988,- Kč.

Žalobce v žalobě mj. namítal, že z důvodu, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2010, č.j. 29 Ca 228/2008-147, byla zrušena rozhodnutí o daňové povinnosti žalobce, měl by krajský soud zrušit i rozhodnutí o daňovém penále, neboť to sleduje osud daně. Krajský soud proto zkoumal, zda jsou tato tvrzení důvodná a musel žalobci přisvědčit. Ze své vlastní evidence krajský soud zjistil, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2010, č.j. 29 Ca 228/2008-147, byla zrušena rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 15. 8. 2008, č.j. 14348/08-1100-709857 a ze dne 15. 8. 2008, č.j. 14369/08-1100-709857. Prvně označeným rozhodnutím Finančního ředitelství (tedy rozhodnutím č.j. 14348/08-1100-709857) přitom bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu Brno I ze dne 31. 5. 2007, č.j. 165378/07/288513/1440, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 ve výši 1.416.416,- Kč. Druhým označeným rozhodnutím, Finančního ředitelství v Brně (tedy rozhodnutím č.j. 14369/08-1100-709857), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu Brno I ze dne 31. 5. 2007, č.j. 165394/07/288513/1440, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 ve výši 2.120.000,- Kč.

Krajský soud tedy zjistil, že rozsudkem zdejšího soudu byla zrušena rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, kterými byly potvrzeny platební výměry správce daně stran daňové povinnosti žalobce za zdaňovací období roku 2003 a 2004. Jak přitom vyplývá z označeného rozsudku (Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2010, č.j. 29 Ca 228/2008-147), důvodem zrušení platebních výměrů, kterými byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 a 2004, bylo nesprávné posouzení předběžné otázky stran platnosti nájemních smluv na nebytové prostory mající návaznost na daňovou povinnost žalobce za zdaňovací období roku 2003 a 2004. Krajský soud totiž při projednávání označené věci zjistil, že po právní moci rozhodnutí žalovaného byla (co do základu uplatněného nároku) rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2009, sp. zn. 21 Co 228/2009, vyřešena otázka platnosti jedné z nájemních smluv k nebytovým prostorům v objektu ve spoluvlastnictví žalobce. Zdejší soud si proto označený rozsudek vyžádal a zjistil, že tímto rozsudkem (výrokem č. I), který nabyl právní moci dne 17. 8. 2010, byl potvrzen mezitímní rozsudek Okresního soudu Praha – východ ze dne 18. 11. 2008, sp. zn. 7 C 61/2005, jímž bylo rozhodnuto, že nárok společnosti HASSO (spoluvlastníka předmětné nemovitosti) na vydání bezdůvodného obohacení z užívání nemovitosti je opodstatněný, neboť smlouva byla absolutně neplatná. V důsledku toho nelze o příjmu poukazovanému na základě smlouvy o úschově hovořit jako o nájemném, ale jako o bezdůvodném obohacení na straně žalobce, což mělo v dané věci i zásadní konsekvence daňové, pro které krajský soud označená rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém ho zavázal, aby v souladu se závěry vyslovenými v označeném rozsudku Krajského soudu v Praze stran předmětného smluvního ujednání, potažmo případně dalšími relevantními rozhodnutími příslušného soudu stran předmětných smluv, věc posoudil a znovu rozhodl. Podrobněji viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2010, č.j. 29 Ca 228/2008-147. V této souvislosti krajský soud poznamenává, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č.j. 8 Afs 15/2007-75, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č.j. 8 Afs 76/2007-48, jakož i nálezy sp. zn. IV. ÚS 624/02, která umožňuje zrušit vady odvoláním napadeného rozhodnutí či postupu správce daně prvního stupně v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, pouze v rámci odvolacího řízení, neboť je vyloučeno, aby po zrušení platebního výměru správce daně prvního stupně pokračoval v daňovém řízení a o dani znovu rozhodl) v tehdejší věci nezrušil i platební výměry, kterými byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 a 2004, neboť by v takovém případě nebylo (za situace, že by správní orgán zjistil, že daňová povinnost žalobce i přes absolutní neplatnost smlouvy trvá) možno platební výměry vydat znovu. Toliko pro úplnost krajský soud poznamenává, že zrušit i platební výměr je podle judikatury Nejvyššího správního soudu možné např. v případě prekluze.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že zdejší soud zrušil z důvodu nesprávného posouzení předběžné otázky stran platnosti nájemních smluv na nebytové prostory (což mělo přímou návaznost na daňovou povinnost žalobce) rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, jimiž byla potvrzena správnost platebních výměrů správce daně, jimiž byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2003 a 2004 a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém má posoudit otázku platnosti předmětných smluv, resp. jejich vliv na daňovou povinnost žalobce. Jinými slovy, krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, kterými byla stanovena daňová povinnost žalobce za zdaňovací období roku 2003 a 2004. Z právní úpravy, konkrétně z § 58 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, přitom vyplývá, že příslušenství (kterým je i daňové penále) sleduje osud daně. Podrobněji tomu srov. i judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 18. 9. 2007, č.j. 8 Afs 27/2005-98. Daňové penále je tedy bytostně odvislé od daně (daňové povinnosti). Zanikne-li daňová

povinnost, resp. je-li daňová povinnost jiná, má to vliv na existenci (či výši) penále. Za situace, kdy však panují pochybnosti, zda správní orgány správně vyměřily daňovou povinnost za zdaňovací období roku 2003 a 2004 (předběžnou otázku mající přímou návaznost na daňovou povinnost totiž posoudily v rozporu s pravomocným rozsudkem soudu, podrobněji viz výše) krajskému soudu v nyní projednávané věci (kdy posuzuje rozhodnutí žalovaného, kterými byly potvrzeny platební výměry, jimiž bylo žalobci uloženo daňové penále za prodlení s úhradou této daně) nezbylo než rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7542/09-1100-706807, jakož i rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7543/09-1100-706807, pro nezákonnost zrušit. Pro podporu výše uvedených závěrů odkazuje krajský soud podpůrně i na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 7. 2008, č.j. 15 Ca 69/2008-17, který dospívá k identickým závěrům. Z důvodu pak, že penále za zdaňovací období roku 2005 a 2006 je odvislé od daňových povinností za předcházející zdaňovací období, mj. pak právě zdaňovací období roku 2003 a 2004 (bylo vyměřeno konkludentně za nesplnění předmětných daňových povinností žalobcem, což potvrdila při jednání soudu i zástupkyně žalovaného), nezbylo Krajskému soudu v Brně než zrušit i rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7544/09-1100-706807, jakož i rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2009, č.j. 7545/09-1100-706807. Z výše uvedených důvodů proto Krajskému soudu v Brně tedy nezbylo než všechna žalobou napadená rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušit a věci mu vrátit k dalšímu řízení, ve kterém je výše uvedenými právními názory vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, náhrady za pět úkonů (převzetí a příprava zastoupení, žalobní návrh, účast při jednání) právní služby po 2.100,- Kč podle ustanovení §§ 7, 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a tří režijních paušálů po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění platném a účinném pro projednávanou věc. Náhrada nákladů řízení byla zvýšena o částku odpovídající dani, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ustanovení § 102 a násl. soudního řádu správního) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 soudního řádu správního).

V Brně dne 29.3.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu